

Ap 6/2 -97

110936

SI MENING

Boligskatten

Taksering og markedsverdi

Av Thorleif Øisang, Bærum

Ut fra samfunnsmessig redelighet burde det ikke være skatt på boligeiendom og fritidsbolig. Med «skatt» tenker jeg her på de tre eksisterende former: inntektsskatt, formuesskatt og eiendomsskatt. Penger som er brukt til bolig, har man skattet av en gang tidligere. Å drive med dobbeltbeskatning er både urimelig og samfunnsmessig umoralsk. Særlig urimelig er det at man skal betale inntektsskatt av den *fordel* man har av å eie en bolig.

Våre myndigheter bør se det som en sentral oppgave å rette på dette meningsløse forhold, før det blir opprør.

Dessverre er det grunn til å tro at en eller annen form for beskatning av boliger kommer vi til å ha, også i fremtiden. Verdiansettelser av hus som brukes til bolig, er noe vi fremdeles må regne med å ha.

Jeg er i den forbindelse svært enig med presidenten i Norges Takseringsforbund, Haakon Fossen jr., når han i et innlegg i Aftenposten den 24.1. hevder at taksten må ha som mål å vise eiendommens *reelle* verdi, det vil si dens *markedsverdi*.

Dette er i virkeligheten den eneste rettferdige takseringsform som finnes, om man i det hele skal snakke om taksering. Felles for alle de finurlige forslag vi har hørt fremsatt, blant andre av geskjeftige politikere som vil slå politisk mynt på sine geniale idéer, er at de er vanskelige å gjennomføre, samt at de fortsatt vil føre til stor urettferdighet.

Hvordan ville så denne form for taksering slå ut, og hvordan burde den praktiseres?

For det første ville den rette på den himmelropende *forskjellsbehandling* som gjennom aldri så mange år har skjemet boligbeskatningen. Hvis

myndighetene har vilje, tror jeg det med denne ordning også ville være mulig å komme frem til en beskatning av bolig og fritidseiendom som de aller *fleste* ville være tilfreds med.

Ordningen måtte rett og slett gå ut på at man fastsatte et tilstrekkelig stort *bunnfradrag* som igjen førte til at den absolutt store mengde av boliger, også de med svært høy standard, ble fritatt for enhver beskatning. Her måtte det ikke være snakk om et bunnfradrag på ni hundre tusen, men et fradrag som var langt høyere, og det burde gjelde både for bolig og fritidsbolig, samlet. Hensikten skulle være at bare de boliger og fritidseiendommer som klart lå i luksusklassen, ville bli beskattet.

Ordningen, som burde omfatte både inntektsskatt, eiendomsskatt og formuesskatt – men som førte til at bare noen ganske få fikk slik skatt – måtte *bare* gjelde bolig og fritidseiendom, intet annet.

Jeg føler meg overbevist om at det store flertall av befolkningen ville være svært tilfreds med en slik form for boligbeskatning. Ikke bare fordi de aller fleste da ville slippe skatt på sin bolig og fritidseiendom, men fordi myndighetene dermed slo fast at en så vesentlig ting som en bolig og en fritidseiendom skattemessig sto i en særstilling. Dernest fordi myndighetene var villige til å ta den belastning det eventuelt måtte være å la dem som sitter på pengekestene betale for sin luksus.